

Изведнажъ изъ близкия храстъ се зададе една черна змия. Тя пропълзъ по поляната. Хората, изненадани отъ дъжда, втрениха очи въ змията, която идѣше къмъ тѣхъ.

— Не е на добре това! — каза нѣкой и се прекръсти.

— Лошъ знакъ е тази черна змия! — додадоха други и се спогледаха.

Воловъ чу всичко. Той пристѣпи, пресрещна змията, взе я въ ржката си и ѝ подаде прѣста си. Усойницата впи жбитѣ си въ месото му. Хората гледаха слисани.

— На! Вижте, — извика той усмихнатъ, — вижте, че на апостолитѣ на свободата и усойницитѣ не могатъ да имъ сторятъ зло!

И захвърли змията. Тя се стрѣлна къмъ една група хора. Между тѣхъ бѣше и Ненко Балдювецътъ. И сигурно тя щѣше да го ухапе, но нѣкой се спусна и я стѣпка.

Воловъ изсмука отровата отъ прѣста си и я изплю, а следъ това все така спокоенъ, извика:

— Събранието продължава!

— Ненко, тая усойница май тебе щѣше да клѣцне! — извика Иванъ Арабаджията. — Да нѣмашъ нѣщо лошо въ сърдцето си?

Ненко бѣше побледнѣлъ. Той нищо не каза...

Когато на другия день събранието на Оборище реши да се вдигне народното възстание, и се закри, Ненко Балдювецътъ не се върна въ селото си, за да съобщи съдбоносното решение на братята си.

Той отиде въ Пазарджикъ при пашата и му издаде решението на Оборище. Той предаде великото народно дѣло.

Василь Павурджиевъ

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ

Камбани весели се люшкатъ
подъ звездни, сини небеса.

И радостна се вестъ разнесе

Христосъ възкресе!

И ангелскиятъ хоръ небесенъ,
подхваналъ чудната си пѣсень,
безъ шумъ надолу се понесе

Христосъ възкресе!

Душата ми отъ скръбъ ранена,
отъ черни грижи уморена,
отъ тая пѣсень се унесе

Христосъ възкресе!

Какъ свѣтнало е ширинето,
И става леко на сърдцето,
че святъ се духъ навредъ понесе

Христосъ възкресе!

Ив. Н. Янакиевъ